

omfattande, skall dock lagens bestämmelser följas. Dessa innebär bland annat att dödsbodelägarna skall kallas och två gode män anlitas för boets upptecknande och värderande. Bouppteckningen skall sedan ingivas till rätten för granskning och inregistrering. Detta orsakar kostnader för dödsbodelägarna och för rätten som skall granska och registrera bouppteckningen, kostnader som är ganska omotiverade.

Det är inte att förvåna sig över att allmänheten frågar sig om det är nödvändigt att bouppteckning upprättas efter ett litet avlidet barn som är medellöst eller efter en avliden person som är medellös. Man frågar sig om det inte kunde räcka med ett meddelande till rätten, bestyrkt av t. ex. någon nämndeman eller någon annan förtroendeman.

Allmänheten betraktar bouppteckning som myndigheternas underlag för beräkning av arvskatt. Det ter sig därför för många medborgare som ett omotiverat krav — ett utslag av pappersexercis — att bouppteckning måste upprättas även om behållningen är ingen eller ringa.

En uppmjukning av bouppteckningsplikten synes motiverad främst av den anledningen att en reform av nämnt slag innebär lättnader och förenklingar för vederbörande medborgare.

En förenkling av bouppteckningsplikten synes motiverad i de fall då boets tillgångar är så ringa att de icke synes förslå till annat än täckande av begravningskostnaderna och andra utgifter i anledning av dödsfallet.

I sådana fall borde bouppteckningen kunna ersättas med en skriftlig anmälan till rätten. Rätten torde med ledning därav kunna avgöra huruvida en fullständig bouppteckning erfordras och i så fall infordra en sådan.

Under hänvisning till det ovan anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i syfte att ge domstol rätt att under vissa omständigheter medge befrielse från skyldighet att upprätta och inge bouppteckning i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 24 januari 1966

Bengt Börjesson

i Falköping

Nr 188

Av herr **Regnéll**, om utredning rörande permutation.

(Lika lydande med motion nr 135 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1966

C. G. Regnéll
